

LBRIS

We know
books

MARC KLEIN

ÎNTRE LUMI

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

NEGRU.

Fusese dintotdeauna culoarea preferată a Tessei. Și nu pentru că influencerii spuneau că negrul este culoarea „hot couture“ pentru cei bogați și faimoși. Și în nici un caz pentru că pasionatele de modă fără nimic în cap puneau mereu proverbiala întrebare: „Este griul noul negru, este albul noul negru, la naiba, este magenta noul negru?“

Nu, Tessei îi plăcea negrul pentru că reprezenta absența. Absența culorii, absența luminii, absența formei. Mai simplu spus, negrul nu atrăgea atenția asupra sa. Era invizibil. Iar asta fusese mereu cea mai mare dorință a Tessei: să rămână invizibilă. Dar negrul care o înconjura acum pe Tessa nu era genul invizibil. Era un negru al prezenței.

Oare unde se afla? Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se dăduse jos din autobuz. Afară ploua, iar ea nu avea umbrelă. Așa că alergase ca nebuna spre casa lui Skylar, timp în care potopul o udase learcă. Când o luase pe după colț, văzuse jeepul dând cu spatele pe aleea din dreptul casei. Văzuse farurile roșii prin perdeaua de ploaie. Iar apoi...

... deodată...

... beznă...

Tessa simți un fior de teamă, fiind confuză și dezorientată din cauza golului care o împresura. Rătăcea în spațiu, singură, fără

vreo stea călăuzitoare. Unde putea fi? Și, chiar mai important, unde era Skylar?

– Sunt chiar aici, zise Skylar.

Asta era ciudat. Tessa nu vorbise, totuși Skylar îi răspunsesse. Și mai ciudat era că nu îl putea vedea, dar îi simțea prezența plutind în preajma ei în acea beznă stranie, fără început și fără sfârșit.

Întreaga poveste era ciudată rău. Cel mai probabil, visa. Era un vis tare aiurea, dar, ca de obicei, avea să uite întreaga nebunie până când avea să se spele pe dinți a doua zi dimineață.

Chiar atunci, un firicel de lumină albă pătrunse prin întuneric. Era radiant și purificator, ca o mie de sori de iubire condensată care o chemau să li se alăture. Pe Tessa n-o prea interesase vreodată să se apuce de droguri, dar, dacă asta era starea pe care o dădeau, era gata să revină asupra deciziei.

– Doamne, ce frumos e! zise Skylar. Hai să ne apropiem!

Tipic pentru Skylar. Mereu se azvârlea cu capul înainte în necunoscut în loc să fugă de el. Lângă Skylar, Tessa simțea că nimic rău nu se putea întâmpla, căci nimic rău nu se întâmplase vreodată. Așa că se mobiliză să se îndrepte spre lumină alături de el. Atunci, începu să distingă forme. La început, erau foarte în ceață, cu contururi neclare. Dar, pe măsură ce plutea mai aproape, fasciculul luminos devenea mai mare și mai strălucitor, iar ea distinse conturul translucid al bunicii ei, Pat. Numai că nu arăta ca în ultimele zile de viață, când zăcuse la pat. Bunica Pat strălucea ca o vedetă rock, era tânără și plină de viață.

– Unchiule Andy! strigă Skylar.

– Nu, zise Tessa. E bunica mea, Pat.

Cumva, își vedeau diverse rude decedate. Cum era posibil?

– Îi auzi? o întrebă Skylar.

– Pe cine?

– Ei spun că...

Urmă o pauză lungă, iar Tessa simți deodată că ceva era profund în neregulă.

– Tessa, ce spun ei e că... trebuie să te întorci.

– Cum adică să mă întorc? Unde să mă întorc?

În vocea lui Skylar se simțea un regret dureros.

– Ei zic că așa trebuie să fie. Că pentru tine încă nu e timpul.

Apoi ceva o înșfăcă pe Tessa. Un fel de forță. Începu să o tragă de lângă Skylar.

– Skylar, așteaptă! țipă ea.

– Îmi pare rău, Tess! Te iubesc!

Totul începu să se piardă într-o ceață ce o învăluia rapid. Tessa scoase un țipăt și se strădui să rămână, dar lumina albă pălea tot mai mult, ca o stea care murea într-o galaxie îndepărtată...

Sclipind...

sclipind...

... și dispărând.

CU 211 ZILE ÎNAINTE

Tessa simți zăpada înainte să deschidă ochii. O strălucire intensă, luminoasă îi străpungea pleoapele, îndemnând-o să se smulgă de pe tărâmul viselor. Când în sfârșit se trezi, primul lucru pe care îl văzu fu lumina care se reflecta în „Peretele inspirației“, un colaj de cuvinte și fotografii pus pe tavanul camerei ei cu scopul unic de a o face să se simtă mai bine cu privire la propria viață. Erau amestecate acolo citate („Ocroțește-ți bula“), mesaje care să îi amintească diverse chestii din viața de zi cu zi („Mai lasă internetul!“), fotografii artistice alb-negru (lucrări de Robert Frank sau imagini cu străzile Parisului pe ploaie, făcute de Brassai), chiar și câteva schițe pe care Tessa le făcuse înainte să descopere că adevăratul ei talent era fotografia.

Majoritatea adolescenților de 17 ani s-ar bucura la vederea albului pufos de afară, pentru că asta însemna că se suspendau cursurile. Dar Tessa nu era asemenea celorlalți adolescenți de 17 ani. Pentru ea, școala era unica evadare de lângă străinii alături de care trăia.

Cu ani înainte, părinții ei adevărați dispăruseră fără urmă, unul după celălalt. Urmase un șir întreg de case temporare, unde trăise cu asistenți maternali. Unii erau mai de treabă ca alții, dar cele mai multe astfel de locuri fuseseră înspăimântătoare.

Mel și Vickie formau cel mai recent cuplu fără copii care o luase în grijă. Trecuse deja un an de atunci, și erau, fără doar și poate, cei mai buni de până acum. Dar, cu toate că de curând semnaseră actele pentru adopție, Tessa tot nu reușea să îi accepte în totalitate. Pentru asta era nevoie de încredere, iar ea nu prea reușea să se încreadă în nimeni. Tessa trase niște haine pe ea și își luă aparatul foto vintage, marca Minolta, care era în permanență pe lângă ea. Aproape că ajunsese la parterul casei, când simți aroma dulce venită dinspre bucătărie. Asta însemna că Vickie lucrase în tura de noapte și își pregătea micul dejun. Tessa era hotărâtă să treacă discret pe lângă bucătărie, ca să nu fie observată, dar era limpede că Vickie avea urechi bionice.

– Am făcut clătite! strigă Vickie.

Tessa o ignoră și continuă să se îndrepte spre hol. Își scoase geaca grosă din dulap. Atunci apăru Vickie, încă îmbrăcată în uniforma de dealer de la cazinou, cu vesta maro lucioasă încheiată bine peste piept.

– Pleci undeva? întrebă ea.

– Ies un pic să fac niște poze, zise Tessa îmbrăcându-se.

– Chiar acum? Nici nu au luat zăpada de pe stradă.

Tessa deschise ușa.

– Nu vreau să ratez lumina de dimineață.

– Când te întorci, poate facem un pic de documentare, ne uităm la ofertele facultăților.

– De ce? Vrei să te reîntorci la școală? o întrebă Tessa sarcastic.

– Serios, Tessa! Nu e niciodată prea devreme să-ți depui solicitarea de bursă. Ai atât de mult potențial! N-aș vrea să-ți ratezi viitorul.

Oare ce anume o deranja pe Tessa așa mult la Vickie? Să fie stilul sufocant de prietenos? Disperarea jenantă de a forma o legătură mamă-fică? Poate era doar o chestiune de chimie, ca atunci când câinii sar unul la altul fără un motiv clar. Din fericire,

Tessa descoperise că o replică bine aleasă era mereu cea mai bună cale de a o ține la distanță pe Vickie.

– Vickie, începi să semeni cu un magnet de frigider.

Vickie oftă și se întoarse tăcută în bucătărie. Tessa simți o împunsătură de vinovăție, dar nu suficientă cât să-și ceară scuze.

Afară, aerul era tăios și nemișcat, iar cerul parcă inunda lumea cu o lumină pală. Tessa începu să hoinărească pe străzile uitate din Margate, micul oraș de la malul mării, unde locuia. Din iPhone îi răsuna în urechi lista ei preferată de piese indie, și, cu muzica ei și cu aparatul foto în mână, tot ce exista era lumea rectangulară din vizorul aparatului foto.

Făcu zeci de fotografii, dar se trezi fascinată în special de mașinile parcate pe aleile din fața caselor, acoperite de mormane de zăpadă care luaseră forma dunelor de nisip. De parcă Mama Natură își propusese să își șteargă dușmanii de pe fața pământului.

Continuă plimbarea prin zăpada care îi ajungea până la glezne și ajunse într-un final pe plaja aflată la capăt de Douglas Avenue. Zona era învăluită în ceață, iar nisipul era acoperit de un strat imaculat și strălucitor de omăt. Tessa se simțea ca un astronaut pe o planetă îndepărtată, iar fiecare pas parcă strica perfecțiunea neatinsă a peisajului. Oriunde privea Tessa, vedea câte ceva ce voia să fotografieze. Valurile înspumate, cu vârfulurile albe. Pontonul bătut de vânt, ploaie, apă și zăpadă care se întindea în ocean. Și un punct de observație al salvamarilor, cu stâlpii îngropați aproape până la jumătate în zăpadă.

Depart, spre mal, Tessa observă o siluetă singuratică materializându-se din pătura de nea, ca fantoma unui marinăr înecat care băntuia plaja. Nu reuși să distingă decât o șapcă de un portocaliu intens care se distingea în noianul de gri. Era un suflet plin de curaj, care, la fel ca ea, privea plaja părăsită drept o invitație de a se detașa de lume. Făcu o singură fotografie siluetei cu șapcă portocalie înainte ca aceasta să se piardă în ceață.

Pentru prima dată în acea dimineață, Tessa simți o stare de disconfort. Degetele îi erau reci și umede. Se uită în jos și își dădu seama că uitase să își pună ghetetele de iarnă. Descoperirea o făcu deodată conștientă de faptul că picioarele îi erau pe cale să înghețe. Era cam la o jumătate de oră de casă. Străzile nu fuseseră curățate, deci era exclus să apeleze la Mel să vină să o ia. Poate găsea ceva deschis prin oraș, o cafenea sau alt local.

Când Tessa ajunse pe Ventnor Avenue, totul părea lipsit de viață. În căutarea unui locșor care să o salveze de frig, simțea cum îi amortește picioarele. Nu era un semn bun. Ultima ei speranță era cinematograful. Știa că Sherman, proprietarul, locuia într-o cameră care dădea în sala de proiecție, ca să nu fie nevoie să facă naveta. Șansele erau împărțite, dar, pentru supraviețuirea propriilor degete de la picioare, Tessa îi dădu înainte în bătaia vântului rece.

De fiecare dată când dădea cu ochii de micul cinematograful de artă, se întreba cum de supraviețuia pe piață. Avea o sală de doar cincizeci de locuri, majoritatea foarte uzate. Iar după ce soția lui murise, Sherman începuse să se ocupe singur de afacere. El vindea biletele, de la el cumpărai floricele stătute și, când se simțea pregătit, tot el pornea vechiul proiector. În ciuda condițiilor nu tocmai ideale, Tessa se gândea adesea că Sherman ar fi putut să se descurce binișor dacă ar fi rulat cele mai recente filme independente. Numai că el alegea filme străine obscure cu multe scene nud, precum și filme vechi de categoria B în care jucau actori de care n-auzise nimeni. Într-un sfârșit de săptămână, proiectase niște bombe hollywoodiene bine-cunoscute: *Howard the Duck*, *Battlefield Earth* și *John Carter*, o odioasă triadă cinematografică.

Tessa răsufală ușurată când îl văzu pe Sherman la ghereta de bilete, inspectând registrul contabil. Nici nu se obosi să se uite ce film rula. Bătu scurt la gemulețul gheretei.

– E deschis, Sherman?

Sherman ridică privirea și zâmbi. O știa bine pe Tessa, pentru că era un client fidel.

– Pentru tine, e deschis, zise el și apăsa un buton. Aparatul scoase un bilet, iar el i-l dădu prin spațiul de sub micul geam. Tessa scoase din buzunar un ghem de bancnote și le numără.

– Scuze, zise ea. Cred că nu ajung.

– Nu e o crimă. Nici eu nu ajung peste tot, la cât sunt de scund. Tessa zâmbi.

– Nu am bani de ajuns, la asta mă refer.

Sherman luă biletul înapoi, îl rupse în două, apoi îi întinse jumătate.

– Vizionare plăcută, Tessa!

În sala de cinema era cald și mirosea a floricele arse. Tessa se așeză pe rândul din mijloc și își dădu jos geaca. Partea cea mai bună era că era singură. De parcă s-ar fi aflat în propria sală de proiecție.

Dar, exact când luminile începură să scadă în intensitate, ușa din spatele sălii se deschise. Pe podea se întinse un triunghi de lumină arămie, iar Tessa văzu pe ecranul murdar umbra unei persoane. De regulă, în asemenea situații, reacția ei normală era de dezamăgire. Când nu îi era clar ce și cum, prefera să fie singură. Dar cumva simțea că persoana care intrase în sală era o prezență prietenoasă. Străinul se așeză undeva la două rânduri în spatele ei.

Pe ecran apăru genericul, iar Tessa deveni atentă. Tot ce scria pe ecran, inclusiv titlul filmului, era în franceză, deci Tessa habar n-avea cum se chema filmul. Primele imagini erau foarte explicite: un bărbat și o femeie, goi-pușcă, făceau dragoste cam agresiv într-un pat. Peste imagini vorbea un personaj, naratorul, dar pe ecran nu apărea subtitrarea.

În următoarea scenă, cei doi se giugiuleau pe terasa unei case de pe plajă, sărutându-se și alintându-se. Tot fără subtitrare.

Era nevoită s-o recunoască: Sherman se autodepășise, în sfârșit. Nu doar că proiecta filme pe care nimeni nu voia să le vadă, acum aducea și filme pe care nimeni nu avea cum să le înțeleagă! Tessa se întoarse spre camera de proiecție.

– Hei, Sherman! Ce-i cu subtitrarea?

În acea clipă, Tessa observă că străinul din spatele ei se ridică. Presupuse că urma să iasă din sală și să se ducă la Sherman să se plângă. Numai că acesta coborî și intră pe rândul unde stătea Tessa.

Părea cam de-o vârstă cu ea, și, chiar cu lumina slabă din cinematograful, Tessa îi putea distinge clauza de păr castaniu și silueta înaltă și subțire. Se așeză chiar lângă ea, iar mirosul lui o învăluie instantaneu. Era lemnos și dulce, formând combinația perfectă între ademenitor și înșelător.

În ciuda prezenței lui inofensive, Tess nu putea ignora faptul că acel băiat era un străin. Mai rău, un străin cu care ea era complet singură. Asta însemna că nimeni nu putea să o ajute dacă tipul avea de gând să facă ceva dubios, cum ar fi să-și expună părțile intime.

„Trebuie să te ridici, Tess. Trebuie să te ridici chiar acum și să ieși de aici. Și, orice ai face, să nu te uiți înapoi, ca să nu-și faci alte idei.“

Tessa se aplecă ușor în față, gata să țâșnească de pe scaun, dar, chiar când ea dădea să se ridice, băiatul vorbește:

– Se cheamă *Betty Blue*, zise el. Tu uită-te, iar eu o să-ți traduc.

O spusese cu blândețe, dar de ce ei îi sunase ca un ordin?

Băiatul întoarse capul înspre ecran și, fără pic de ezitare, începu să îi traducă dialogul în șoaptă, din franceză în engleză, fără pic de efort.

Ei bine, asta era. Ar fi fost nepolitic să plece acum. De fapt, mai mult decât nepolitic. Ar fi fost ca și cum i-ar fi spus universului să se ducă dracului. Un străin îi făcuse propunerea

generoasă de a o ajuta, iar ea îl trimitea la plimbare? Sigur, nu era vreo expertă în psihopați, dar câți psihopați miroseau atât de bine de îți venea să muști din ei?

În prima jumătate de oră, Tessa nu reuși să se concentreze la film. Era prea conștientă de căldura răsufării lui pe gâtul ei și de felul în care pronunța unele cuvinte. Încercă să deducă de unde era. Accentul lui era cumva de New Jersey? De New York? Dar pe urmă asta nu mai avu importanță, căci vocea lui deveni una cu filmul. Și, nu peste mult timp, Tessa se trezi complet captivată de intriga ce se derula sub ochii ei.

Filmul era povestea unei iubiri obsesive. Frumoasa și rătăcitoarea Betty îl seduce pe Zorg, un om bun la toate care locuiește într-o casă cam părăginită, la malul mării. Pe măsură ce povestea lor devine mai serioasă, la fel de serioase devin și crizele autodistructive ale lui Betty. După ce află că nu era, de fapt, însărcinată, Betty își scoate sadic un ochi și ajunge în stare catatonică la un ospiciu. Într-un gest final de iubire, Zorg o sufocă pe Betty cu perna, încheind povestea în stil francez. Când filmul se încheie, Tessa se uită în jos și observă că avea degetele înfipite, practic, în brațul traducătorului ei.

– Ah! Scuze! zise ea și își desprinse brusc mâna. De cât timp fac asta?

– Nu știu, răspunse băiatul. Cam de o oră nu îmi mai simt brațul.

Ea se simți cuprinsă de un val de jenă.

– Cum de n-ai zis nimic?

– Nu știu, am crezut că încercai să mă alini. E un film deprimant rău.

– E o poveste de dragoste, sublinie Tessa.

El se încruntă.

– Nu *toate* poveștile de dragoste sunt deprimante.

– Cele bune sunt.